PROPOSITIONES ALIQUOT
AD
HOMŒOPATHIAM CONFIRMANDAM
APTÆ.

THESIS

QUAM AD

OBTINENDUM EXERCENDI IN HOC IMPERIO MEDICINAM JUS,

SALUBERRIMÆ FLUMINIS JANUARII FACULTATI,

DOCTOR BENEDICTUS MURE,

LUGDUNI GALLIARUM NATUS OBTULIT

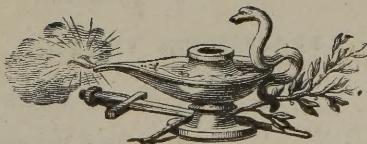
ET PRO QUA

QUINTO KALEND. OCTOBRIS A. D. MILLESIMO OCTINGENTESIMO QUADRAGESIMO TERTIO

PROPUGNAVIT.

Δια τὰ ὅμοια νοῦσος γινεται, και διὰ τὰ ὅμοια προσφερομενα ἐκ νοσουτων ὑγιαινονται ...... δια το εμέειν ἔπετος παῦεται.

Ιπποκρατης
περι τοπων των κατ' ανθρωπων.

FLUMINE JANUARIO.

EX IMP. ET CONST. OFFICINA TYPOGRAPHICA J. VILLENEUVE ET SOCIORUM,

MDCCCXLIII.

FLUMINENSIS MEDICINÆ FACULTAS.

RECTOR.

DOMINUS JOSEPHUS MARTINS DA CRUZ JOBIM.

DOMINI PROFESSORES.

PRIMO ANNO.

F. DE P. CANDIDO	Physices Medicæ.
F. F. ALLEMAO	Botanices Medicæ et Zoologiæ elementorum.

SECUNDO ANNO.

J. V. TORRES HOMEM. *Præses*	Chymices Medicæ et Mineralogiæ elementorum.
J. M. N. GARCIA	Generalis et specialis Anatomices.

TERTIO ANNO.

J. M. N. GARCIA	Generalis et specialis Anatomices.
L. DE A. PEREIRA DA CUNHA	Physiologiæ.

QUARTO ANNO.

L. F. FERREIRA, *Impugnator*	Pathologiæ externæ.
J. J. DA SILVA	Pathologiæ internæ.
J. J. DE CARVALHO	Pharmaceutices, Materiæ Medicæ, especiatim brasiliensis, Therapeutices et artis formulas componendi.

QUINTO ANNO.

C. B. MONTEIRO	Operationum, Anatomices topographicæ et apparatuum.
F. J. XAVIER	Partuum, morborum mulierum prægnantium effœtarumque et recens natorum.

SEXTO ANNO.

T. G. DOS SANTOS	Hygienes et Historiæ Medicinæ.
J. M. DA C. JOBIM	Medicinæ legalis.

M. F. P. DE CARVALHO	Clinices externæ et Anat. Patholog. ad illam pertinentis.
M. DE VALLADÃO PIMENTEL, *Impugnator.*	Clinices internæ et Anat. Patholog. ad illam pertinentis.

PROFESSORES VICARII.

A. T. DE AQUINO A. F. MARTINS	Sectionis Scientiarum accessoriarum.
J. B. DA ROSA, *Impugnator* DESIDERATUR	Sectionis Medicæ.
D. M. DE A. AMERICANO L. DA C. FEIJO', *Impugnator*	Sectionis Chirurgicæ.
L. DE A. P. DA CUNHA	Minister à Scholæ secretis.

Medicinæ facultas, sententias in quâlibet these exagitatas, proprias solummodò suis auctoribus, nec à se ullo modò comprobatas aut improbatas esse decrevit.

MEDICORUM BRASILIENSIUM

CORPORATIONI.

D. D. O.

Dr. Mure.

Illustrissimi Professores.

Plenum periculis et forsè temerarium ante istam medicinæ facultatem, principia homœopathiæ vindicandi, consilium nonnullis videbitur. Nec ego similis metûs expers prodirem et viribus meis tam superiorem causam susciperem, nisi duplex melioris sententiæ causa, indulgentia et judicum meorum in veritatem amor immensus, adesset.

Dies enim ortus est varios et dispersos scientiæ ramos, ad primordialem truncum revocandi; quid veri, quid salutaris apud varias scholas discriminandi. Solâ quippe partium singularum perfectione, integer monumenti ordo refulgere potest. Nec cuiquam aliæ orbis terrarum scholæ, ista gloria meliore jure continget, quam hujus fluminis facultati, tantis jam titulis apud remotas gentes decoræ, tam doctis professoribus ornatæ.

Novitates equidem jamdudùm doctis corporationibus infensas est traditum, et legitima quibusdam in locis et temporibus traditio. At æquè talem opinionem homœopathiæ apud Europæ meridionalis populos grassanti applicari, non licet. Sic illa apud Italos plurimorum principum et regum, doctorum et academicorum favorem retulit. Anté Academiam medicam Neapolitanam, sæpè et extensé enodata, et jussu regio, publicis fuit experientiis probata. Francisco Primo et Augustæ illius conjugi, Imperatricis ad hæc littora nuper advectæ parentibus, salutem suam curandi unica et familiaris methodus fuit, homœopathica. Nec minùs apud Iberiæ populos accepta. Olisipponis cultiores incolæ et inter alios vir illustris et litteratus, Silvestris Pinheiro Ferreira, illius diffusioni favent. Missum à doctissimâ medicorum Lusitanorum concione, homœopathiæ inventori honorificum à me visum fuit cartularium. Lusitanus etiam civis, primus in hâc terrâ homœopathiæ nuncius et strenuus defensor, eminentis ingenii vir, Dr. J. da Gama e Castro, me suadente prodiit.

Parem igitur apud istos Lusitanæ gentis filios, favorem homœopathia obtinebit. Terra enim novitatum utilium amantissima, recentis et antiquæ medicinæ principia componendi, opportuna sunt tempora. Quis vestrûm illustrissimi professores, immensas artis diagnosticæ divitias miratus, simul therapeutices recentis inopiam non deflevit. Mali causas et sedes cognoscere quidem gratissimum est medico, sed rimedia applicanda malo deiecto reperire gratum quoque et utilius.

Ego quidem tanti inventi auctorem poucos dies post illius obitum, et anté tam dignos auditores celebrare gloriatus sum; utilissimum scienciæ, humanitati, et isti imperio officium conferre; indignum Hahnemann meo magistro et meis ipsis judicibus, silentium aut diversum sermonem ratus. Nullam regionem magis medicinæ renovatæ præsidio, quam istam carere, ubi naturæ magnitudo viribus humanis impar undique urget, ubi male, immenso imperii spatio adest æquatus civium numerus, ùbi tropicorum speciales permulti morbi grassantur; immensam laudis fontem medicis Brasiliensibus aperire, si illi, floræ indigenæ innumeros thesauros Hannhemam duce medicinæ applicuerint, et Europæ studiosæ tradiderint, tantæ operæ perficiendæ auxilium facultatis istius non frustrá implorare existimavi.

Tertio nonas septembris A. D. — MDCCCXLIII.

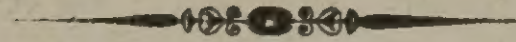
Dr. BENEDICTUS MURE,

PROPOSITIONES ALIQUOT

AD

HOMŒOPATHIAM CONFIRMANDAM

APTÆ (*).

I. Duo in quâlibet scientiâ contineri debent, praxis scilicet et theoria. Duo itidem in scientiâ medicâ observanda, experientiæ scilicet clinicæ et notiones physiologicæ. Sic Anatomiæ pathologicæ studium, Anatomiæ normalis expositio antecedit, et clinicis observationibus, suam lucem prœstare physiologia solet.

II. Materia medica pariter, physiologicis observationibus niti debuisset antequám therapeuticæ arma adversús morbos adhibenda prœberet. Sola autem inter alios medicinæ ramos, physiologico experimento hactenús summo artis et humanitatis detrimento destituta est. Spurias materiæ medicæ fontes, illustrissimi medicorum, jam dudùm frustrà denunciaverunt. Celeberrimus Bichat, præteritis aliis, illam incohœrentem absurditatum molem declarat. Haller equidem illi renovandæ aptum principium nactus talibus hoc inculcabat: *Nempè primum in corpore sano medela tentanda est, sine peregrinâ ullâ miscelâ ; odoreque et sapore ejus exploratis, exigua illius dosis ingerenda et ad omnes, quæ indè contingunt affectiones, qui pulsus, quis calor, quæ respiratio, quænam excretiones attendendum. Indè ad ductum phænomenorum in sano obviorum, transeas ad experimenta in corporæ ægroto.* Sed tale monitum, aut neglectum, aut despretum, nemini anté Hahnemann dignum attentione visum est.

III. Primus Hahnemann illud ingens philosophiæ et scientiæ desideratum juvantibus discipulis explevit, pathogenesicam scientiam condidit, et materiam, medicam puram, sublime apud posteros futurum gloriæ monumentum é fundamentis extruxit. Illius vigilibus curis attenté effectus secundarii medicamentorum, a primariis distincti fuerunt, ne fallax et periculosum humanitati levamen offeratur. Longo in homine sano experimento virtutes cujusque medicamenti detectæ sunt et rité morbus artificialis ab illo provocatus, in omnibus illius phasibus, et longâ symptomatum comitante catervâ descriptus fuit.

(*) Medicinæ facultas, opiniones in quâlibet thesi exagitatas, nec improbare nec approbare, se's ipsis constitutionibus jubentibus, sustinet.

IV. Sic tandem, physiologia pretiosâ naturalium virium cognitione aucta, certius auxilium medicinæ præstat, cui nomen physiologicæ meritó imponere fas est. Quis enim Doctorem Broussais, suæ doctrinæ, nomen physiologicæ imponentem, quamvis Hahnemannianos labores nesciret, quibus deficientibus tantum physiologicis scienciis deerat, præmaturé et intempestivè egisse negare posset ?

V. Lex Similium, non fuit theoricum systematis præconcepti supplementum, sed necessariâ connexione, ex experientiâ purâ defluxit. Breviter enim probatum fuit, medicamenta specifica, ea ipsa in agroto curare, quæ in homine sano, primario effectu suscitaverant. Sic Hydrargirum lui-venereæ, Sulphur herpetibus, Ipecacuanha vomitui, Opium lethargiæ obstant; sic virus vaccinium variolarum horrendum flagitium prævenit.

VI. Indè novum et fecundissimum principium, physiologiæ additum : Lege quidem contrariorum corpora inorganica regi, viventia autem similium. Adest quippè perpetuus in viventibus corporibus repulsus, quo omninó contrarius, primariæ actioni effectus producitur; nec ullum medicamen agrotanti prodest nisi illud quod naturæ repulsum provocat, morbo debellando primario effectu similis, contrarius secundario.

VII. Minimorum medicamentorum usus, mirabile quoque inventum, non homœopathiæ necessaria conditio, sed utilissimum incrementum et naturalis consequentia. Quandò medicus primarios medicaminum effectus morbo opponebat et naturæ impetui arginem ut ità dicam objiciebat, ingenti quidem ad hunc finem oblinendum parte egebat ; medicus autem homœopathicus sedulus naturæ interpres et minister, minimam dosem adhibere debet ut illius naturalem impulsum auxilietur. Aliter periculosam crisem provocaret. Sic antiquæ medicus scholæ, narcoticas præparationes quotidiè crescentes, dolorum violentiæ, aut somni defectui opponit, medicus autem Hahnemanianus tenuissimis opii particulis, ventris pigritiam aut lethargicum soporem vincit.

VIII. Formularum simplicitas, medicinæ quoque progressibus et morborum sanationi utilissima. Ignota enim hactenùs virium pathogeneticarum affinitas et dubius est, qui ex pharmacorum mixitione effectus resultare possit. Quomodò igitur rationalis medicus, in complicatâ formulâ, quid juvet, quid noceat, sentiet et in alios casus fructum experientiæ deducet ? Studiosus autem medicus in vastissimâ materiæ medicæ copiâ, appropriatum cuique morbo medicamen facilè inveniet et quâlibet adulterâ mixtione abstinebit. Hœc enim Hahnemann tradit : Specificum medicamentum, nullo adjuvante corroboretur, aquâ purissimâ aut aliâ substantiâ inerti excipiatur, si correctivo eget ad tenuissimam partem minuatur.

IX. Quemadmodum arbitrarias materiæ medicæ divisiones, Hahnemann

solo œquavit, sic et morborum abstractorum classificationes inutiles proclamat. Quoties auté illum debellatum et semper redivivum ontologiæ monstrum apparuit! Diruere equidem facillimum, sed nisi aliquid ruinis substitutum fuerit, errores recentiores antiquorum errorum loco nascentur. Continuæ illi systematum fictitiorum creationi Hahnemann tandem finem posuit, materiæ enim medicæ simplicitas, invicté et pathologiæ communicatur. Factorum longa et studiosa observatio, est medico homœpathico unica eligendi medicamenti methodus, hyppotheses et abstractiones ab illo inutiles meritó declarantur.

X. Per se ipsam medico parùm utilis diagnosis, utilissima autem si homeopathiæ inserviat. Mirabiles equidem et æternùm commendabiles, vigiliæ medicorum, quorum curis internæ morborum sedes determinari potuerunt. At nisi talem notionem specificus (id est homœpathicus) medicamentorum usus comitetur, quid medico prodest? Adsint in exemplum herpeticæ cutis lœsiones, quorum ingens numerus, insanabilis evadit, quamvis illorum sedes et materialis aspectus palàm oculis observantibus pateant. Nec ideó diagnosis negligi aut contemni debet. Imó materiæ medicæ puræ, plurimas occultas divitias, diagnosis rité applicata deteget et ad morbos curandos certissimum medicamen indicabit

---

Sic fœdere pacto, filii Æsculapii, homininum salutem conservare et scientiam augere invicem conabuntur. Homœopathia, diagnosticis methodis efficacior evadet, facilius morbi cujusque sedem et medicaminum actionem electivam melius determinabit.

Allopathia autem imperfectionibus, quibus suis ipsis ducibus confitentibus hactenús deturpata est, liberata, legitimam materiam medicam possidebit; quid salutare in morbis fuit administratum confirmabit, quidquid dubium elucidabit, quidquid nocivum deteget et rejiciet; concussam populorum fidem Æsculapio reducem conciliabit. Utinam tanti boni principium, in hoc loco, et à paucis istis lineis oriatur!

HYPPOCRATIS APHORISMI.

I.

Vita brevis, ars longa, occasio prœceps, experientia fallax. . . . . — Sect. I. — *Aph.* 1.

II.

Ad extremos morbos extrema rimedia exquisitè optima. — Sect. I. — *Aph.* 6.

III.

Paulo deterior et potus et cibus , jucundior autem eligendus potiùs , quàm meliores quidem sed ingratiores. — Sect. II. — *Aph.* 38.

IV.

Duobus doloribus simul obortis, non in eodem loco vehementior obscurat alterum. — Sect. II. — *Aph.* 46.

V.

Multùm et de repentè evacuare aut replere aut calefacere, aut frigefacere ; aliter quocumque modo corpus movere, periculosum est. Enimverò omne nimium naturæ est inimicum. Quod verò paulatim fit, tutum est : tum alias et si quis ex altero ad alterum transeat. — Sect. II. — *Aph.* 51.

VI.

In morbis acutis extremarum partium frigus, malum. — Sect. VII. — *Aph.* 1.

Conformem facultatis constitutionibus, istam thesim a me repertam esse declaro.

Dr. Torres-Homem.